

Forholdenes Natur. Med Fare for at give Begynderundervisning eller komme ind paa noget primitivt vil jeg gøre opmærksom paa, at den naturlige Tilstand er den, der hersker ude paa Landet, og det er fra den, man gaar opefter i Udvikling, efterhaanden som Befolkningen bliver tættere. Vi ere alle sammen begyndte med ganske simple Tilstande, og alt efter som Befolkningen er bleven tættere og Centrerne større og større, ere Forholdene blevne forbedrede og udviklede, og ude omkring paa Landet ere Forholdene i samme Udvikling som i Byerne, og naar man ikke i Smørnede kan vente ganske det samme som i København, ligger det nu engang i Forholdene og ikke i, at man begynder Københavnerne. Det er heller ikke for at tilfredsstille en vis Luksustrang hos Københavnerne, at man f. Eks. asfalterer Gaderne, medens man paa Landet og i Landsbyerne har den bare Jord, men det er, fordi det er mere økonomisk, billigere at have haard Brolægning eller Asfalt i Byerne end at have den bare Jord, som vilde blive kørt op i Løbet af ganske kort Tid. Saadanne Argumenter maa altsaa afvises i en lovgivende Forsamling som denne, i alt Fald bør de ikke have nogen Tilslutning.

Det forekommer mig, at der er en ret stærk Uvillie mod København i de Forslag, der stilles, ogsaa naar det nu af Flertallet i Udvalget foreslaas at nægte 10 Postbude til København. Der er nemlig ikke alene fra Ministeren stillet Forslag om 10 Postbude til København, men tillige om 14 Postbude til Provinserne. Der er altsaa foreslaaet 24 i alt, og for alle disse 24's Ansættelse har Ministeren givet en indgaaende og efter min Mening fyldestgørende Motivering. Den højtærede Minister er selv gaaet stærkt i Ilden for disse Bevillinger. Han har erklæret dem for nødvendige og, støttet paa al den Sagskundskab, han raader over, hævdede, at det var et rimeligt Forlangende, han her stillede. Nu stiller man sig fra Flertallets Side saa underligt, at man ingen Indvending rejser mod de 14 Bude til Provinserne, men kun rejser Indvending mod de 10 til København. Den ærede Ordfører har ganske vist den Mening, at de københavnske Postbudes Tjenestetid gennemsnitlig er bleven for lav i Kraft af Reformer, som man har indført i de sidste Aar. Det er muligt, at den ærede Ordfører har Ret heri, men han har neppe Ret i, at det i Praksis vil kunne lade sig

gøre, hvad han har regnet ud for os i Udvalget, nemlig at naar man satte Gennemsnitsarbejdstiden for Postbudene op, kunde der spares 100 Postbude i København. Saa glubsk tror jeg ikke, man kan være. Men det faar nu være, hvordan det være vil, med Arbejdstiden. Er den bleven for kort, maa Finansudvalget og Rigsdagen sætte den op. Men hvad der ikke gaar an, er at indskrænke Postvæsenets Nyttedevirkning i København.

Der er til Forsvar for de 10 Postbude blevet anført det forøgede Arbejde paa Banegaarden, Sundbyernes og Østerbros Vækst, Rigshospitalet, som alene kræver, hvis jeg ikke husker fejl, 2 Postbude. Endvidere er der gjort opmærksom paa Avispostkontoret, hvis Udvikling kræver 6 nye Postbude. Der er gjort opmærksom paa de store Afstande, der ville findes i det nye Posthus. Det er et for vore finansielle Forhold kedeligt Faktum, men som gentager sig alle Vegne, naar man udvider, eller naar man bygger noget nyt. Faar man en ny Banegaard, bliver Afstandene større, og der maa flere Folk til. De kunne ikke saadan løbe frem og tilbage paa de større Afstande, som de tidligere kunde springe paa de korte Afstande i det snævre Rum. Det ene med det andet medfører, at der maa ansættes flere Postbude, og jeg finder, at det er urigtigt, at man søger at komme denne naturlige Forøgelse i København til Livs, og at man, som den ærede Ordfører gjorde, spekulerer paa at foretage Indskrænkninger i Ombæringerne. For et Aar siden strøg man en sen Aftenombæring. Jeg tror, jeg kan sige, at der i Forretningsverdenen er alt andet end Glæde derover, og det var dog den Ombæring, man mente bedst kunde stryges. Men nu vil den ærede Ordfører helst ogsaa have strøget en Formiddagsombæring. Overfor denne Tanke er det mig en Trøst, at den ærede Ordfører sagde, at Ministeren ikke vilde være med dertil, og at Flertallet ikke turde paatage sig Ansvaret, hvoraf Følgen var, at han blot vilde nævne det, men ikke opfordre til at følge ham deri. Jeg tror, at det i det hele vilde være svært at paatage sig Ansvaret, naar man ikke har den fuldstændige Viden om alle disse Forhold. Og det vilde være ret uheldigt, om Ansvaret blev flyttet fra den ansvarlige Minister over til Finansudvalget, der dog ikke kan blive ansvarligt. Jeg haaber altsaa, at et saadant Forslag ikke kommer, og jeg tror, det vilde være en højst uheldig Foranstaltning. Den ærede